

INKTGENOOTSCHAP 2

ENNA

tegen de
verloren draken

Kristen Perrin

INKTGENOOTSCHAP 2

ENNA

tegen de
verloren draken

Kristen Perrin

 UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Hoofdstuk 1

Iedereen zegt dat Londen een magische stad is, maar er zijn maar weinig mensen die écht weten wat dat betekent. Meestal bedoelen ze dat de Big Ben zo'n klassieke toren is dat hij haast onwerkelijk lijkt, of dat ze om onverklaarbare redenen vrolijk worden van de voorbijrazende dubbeldekkers.

Als je slim bent, zeg je misschien dat Londen een magische stad is omdat de mist die op frisse ochtenden boven de Theems hangt je het gevoel geeft dat alles mogelijk is. Maar als je zou nadenken over waar dat gevoel vandaan komt – als je zou proberen een tipje op te lichten van de vreemde mysterieuze sluier die over alles in Londen hangt als het licht precies goed is – ontdek je misschien meer dan alleen een mooi uitzicht.

De meeste mensen doen dat niet. Maar ik wel.

Ik had de hele zomervakantie achter een geheim genootschap aan gezeten omdat ik dacht dat ze de geschiedenis veranderden door met behulp van magie boeken te veranderen. Plotseling erfde ik krachtige magie (bedankt, oma, dat je was vergeten te vertellen dat je ooit een onsterfelijke muze was geweest), en de enige manier waarop ik kon voorkomen dat Londen in een magische chaos zou veranderen was door de magie die ik nog maar net bezat voorgoed op te geven. Eigenlijk had dat geen verrassing voor me moeten zijn. Ik breng al mijn hele twaalfjarige leven door in een boekwinkel en ik heb genoeg verhalen gelezen om te weten dat zulke kwesties veel vaker op zo'n manier eindigen dan we zouden willen.

Het was half oktober toen oma en ik op een missie naar Borough Market gingen om 'benodigdheden' te halen. Voor oma kunnen 'benodigdheden' van alles zijn, en eerlijk gezegd wilde ik gewoon mee omdat ik het leuk vond om te raden welke benodigdheden het waren. Het meest voor de hand liggende, normale antwoord zou 'boeken' zijn. Maar ik hield ook rekening met fazanten, stinkkaas, cider, honingraten of een van de andere bijzondere dingen die je op de grootste openluchtmarkt van Londen kunt vinden.

Het overdekte deel van de markt was die dag erg druk. De regen kletterde buiten op de straatstenen en roffelde hoog boven de kraampjes op de smoezelige schuine ramen die ons droog hielden. Het geluid was zo hard dat het eerder klonk als vallende knikkers dan als regendruppels. Om de paar minuten denderde er een metro over het marktgebouw naar station London Bridge. Het spoorviaduct liep hoog boven ons, als een achtbaan in een pretpark. Overall rook het naar appelmoes en natte regenjassen, en eindelijk voelde ik me eens géén buitenbeentje in mijn te grote laarzen uit de

kringloopwinkel en een oude trui van mam. Borough Market is altijd een beetje krakkemikkig en vochtig, en de fijnste tijd van het jaar vind ik de herfst. Dan staan de mensen koffie te drinken rond grote houten tonnen, met hun tassen vol verse groenten en kaarsen van bijenwas.

Oma prikte met haar vinger in een grote ronde blauwe schimmelkaas toen de verkoper niet keek en ik proestte. 'Kun je me dan op z'n minst vertellen naar wat voor soort "benodigdheden" – ik maakte met mijn vingers aanhalingstekens in de lucht – 'we op zoek zijn?' Vol verwachting hield ik mijn adem in, maar toen ze geen antwoord gaf, flapte ik eruit: 'Magische benodigdheden misschien?'

Nu was het oma's beurt om te proesten, alleen niet op een lacherige manier. Het klonk meer als: 'Stel je er niet te veel van voor. 'Ik heb ingrediënten nodig voor een salade,' antwoordde ze.

'O, kom op!' Ik probeerde niet te jengelen en zei het iets zachter omdat we dwars door een groep toeristen heen liepen die een rondleiding volgde langs Londense filmlocaties.

'Tomaten kunnen magisch zijn,' wierp ze tegen.

'Wacht, bestaat er een soort plantenmagie waar ik niets van weet?' vroeg ik hoopvol. 'Op welke manier zijn tomaten dan magisch?'

'Ze kunnen betoverend lekker zijn,' zei ze.

'Maar je hebt een hekel aan tomaten,' antwoordde ik, en ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

'Precies. Kun je nagaan hoe speciaal de tomaat zou zijn die ik lekker vind! Dat zou een wonder zijn!'

Teleurgesteld liet ik mijn schouders hangen. 'Oma, dat bedoelde ik niet.'

'Wil je je inspiratie uit een andere soort rauwkost halen? Kommomers zijn ook niet slecht...'

‘Ik wou dat je eens iets zou zeggen over de verloren muzenmagie, oma!’ barstte ik eindelijk uit. ‘Weken geleden heb ik voor het laatst een groen vonkje muzenmagie gezien. En daarna was er niets meer! Je hebt vast nog wel een paar trucjes achter de hand, toch? Waarmee we de interesse van de magie weer kunnen aanwakkeren?’ Ik krabde aan de plek op de rug van mijn hand waar ik eerder een zweempje had gezien van een oplichtende smaragdgroene inktpot: het symbool van het Inktgenootschap. Ik zag het vlak nadat ik de magie had vernietigd die de leden van het Inktgenootschap met elkaar verbond en die bezig was Londen uiteen te rukken. Daarna nooit meer.

Oma bleef staan en legde haar hand op mijn schouder. ‘Enna, heb vertrouwen in wat Dante Fabel je vertelt. Hij heeft de leiding over het Inktgenootschap en ik weet zeker dat hij zijn best doet. Ik kan je niets meer vertellen, want dit is ook voor mij volkomen onbekend terrein.’ Ze keek bedroefd en mijn hart kromp een beetje ineen bij de gedachte aan wat ik had gedaan. Ik had haar gered, maar tegelijkertijd die wonderbaarlijke magie voor altijd weggevaagd. Magie waar zij honderden jaren over had beschikt. En nu was die verdwenen.

Ik keek naar mijn tenen en schraapte met mijn ene laars over een natte straatsteen. ‘Fabel is best oké... Hij doet wat hij kan.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg oma afwezig. We waren aangekomen bij een fruit- en groentekraam en ze was geconcentreerd in tomaten aan het knippen alsof het babywangetjes waren. ‘Je zei dat hij het hele Inktgenootschap inzet om dit probleem op te lossen en hij leidt alle nieuwe leden op. Wat verwacht je nog meer van hem?’

Ik zuchtte en probeerde het onder woorden te brengen. Ik had de hele zomervakantie lang geprobeerd om bij het Inktgenootschap

te komen, maar nu ik deel uitmaakte van die fantastische geheime club voelde het gewoon een beetje... leeg. Het Inktgenootschap was opgericht om oma in haar rol als muze van de geschiedschrijving te ondersteunen, en ze had iets van haar muzenmagie op de leden overgebracht om ze extra kracht te geven. Met haar magische pennen konden de Inktgenoten boeken herstellen waarmee magisch was geknoeid en lichtgevende krachtvelden creëren om elkaar te beschermen tegen gevaar. Maar nu er geen magie meer was, voelde het alsof het hart uit het genootschap was gerukt.

‘Alles bij het genootschap draait nu om onderzoek en training,’ zei ik. ‘Fabel en de andere leden zijn ijverig bezig om regels op te stellen en boeken te bekijken en...’ Ik stampte in een plas om iets van mijn frustratie kwijt te raken, en het water spatte hoog op. Het enige effect was dat ik nu een natte broekspijp had. ‘Maar hij pakt het niet echt creatief aan, snap je? Ik voel diep vanbinnen dat de magie niet terugkomt als we simpelweg het juiste boek vinden, of les krijgen in schermen.’

‘Mogen jullie zwaardvechten?’ Ineens had ik oma’s volledige aandacht en ik zag een bekende sprankeling in haar ogen.

‘Ja, maar de degens zijn log en oud, dus het is niet dat we –’

‘Je mag vechten met eeuwenoude zwaarden en dat vind je sáái?’ Oma’s ene mondhoek krulde grijnzend omhoog. Ik klemde mijn kaken op elkaar, want dit leek precies op een gesprek met Fabel. Ik had geprobeerd hem dit uit te leggen, maar hij luisterde niet. Hij bedacht gewoon nog meer regels en gaf me de zoveelste lijst met dingen die ik moest opzoeken.

‘Ik zei niet dat ik het saai vind, maar als we iets met die magie willen doen, dan lijkt het me beter dat we –’

Oma stak haar hand op ten teken dat ik moest zwijgen, al keek

ze er niet streng bij. Aan haar gezichtsuitdrukking zag ik dat ze op het punt stond om een wijsheid met me te delen. Eentje waarvan ze wist dat ik er niet op zat te wachten. ‘Enna, ben je alles vergeten wat je afgelopen zomer hebt geleerd? Het Inktgenootschap is een téám, ook al had jij heel even de leidersrol. Het is prima als je bepaalde ideeën hebt over de magie, en die moet je delen met Dante, maar Enna... Je bent nu gewoon lid van het Inktgenootschap, net als alle anderen.’

‘Wauw, oma, fijn dat je me even de waarheid vertelt,’ reageerde ik met extra veel sarcasme in mijn stem. Eigenlijk kwetste haar advies me, omdat ik van Fabel precies hetzelfde antwoord had gekregen.

‘Je kunt het hebben.’ Oma gaf me een klap op mijn rug waarmee ze me wilde sussen, hoewel die ook net iets te hard was. Ik kukelde bijna in een grote pan met paella, waar een verkoper in stond te roeren.

‘Ik ben gewoon nog steeds bang dat ik er verkeerd aan heb gedaan om alle muzenmagie te bevrijden, en hoop steeds dat er ergens binnen in mij een restje is achtergebleven. Dat ik het toch niet allemaal ben kwijtgeraakt.’

Oma kneep even zachtjes in mijn schouders, zwijgend. Ze knikte, en dat was genoeg. Ik zag aan haar dat ze wist hoe ik me voelde.

Wekenlang had ik elke hoek en steeg van de stad afgespeurd, op zoek naar bewijs dat mijn bizarre avontuur van afgelopen zomer niet het enige was geweest dat Londen te bieden had. Maar telkens als ik een blik wierp in de troebele Theems zag ik slib en water. Gluurde ik in de gleuf van een rode brievenbus, dan zag ik duisternis en spinnenwebben.

Oma liep naar de andere kant van de paellakraam. Om haar nek hingen een paar knoflookstrengen, die ze blijkbaar had gekocht toen

ik net even niet oplette. Ik keek naar haar door de stoom die opsteeg uit de pan met borrelende gele rijst, en met een beetje fantasie leek oma eruit op te doemen als een bejaarde vampierjager. Net toen ik er een plagende opmerking over wilde maken, wervelde de stoom op en neer en veranderde in iets heel anders. Iets vreemds, met stekels, dat allesbehalve menselijk was.

Op dat moment zag ik de jongen. Hij was ongeveer net zo oud als ik en had een lichtbruine huid en zwart haar dat nat van de regen tegen zijn voorhoofd plakte. Ik zag dat hij wild naar de stoompluim gebaarde. 'Niet hier,' mompelde hij tegen de stoom, tussen zijn opeengeklemd kaken door. 'O, kom óp!' Hij keek me aan als iemand die tegelijkertijd kwaad is op zijn kleine broertje en niet door zijn leraar betrap wil worden met snoep in de klas.

'Oma,' siste ik en ik wrong mijn gezicht in de raarste grimassen om haar blik naar de vormen in de stoom te trekken. Uiteindelijk wees ik erop en vormde ik het woord 'stoommonster' met mijn mond, maar ze keek dwars door de gedaante heen die tussen ons in zweefde, alsof ze de tanden van waterdamp niet boven onze lunch zag hangen.

'Wat zeg je, Enna? Wil je gestoomde mosselen?' vroeg ze. Toen draaide ze zich om en bestelde twee porties paella met vis.

Ik moest me inhouden om niet met mijn ogen te rollen, want ik wilde de jongen in de gaten blijven houden. Wat hier ook aan de hand was, het leek erop dat alleen hij en ik het konden zien.

Ik sloop een stukje naar voren om het beter te kunnen bekijken. Al kringelend vormde de stoom punten, tanden in de bek van iets wat er heel erg onvriendelijk uitzag. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes terwijl de pluimen één geheel begonnen te vormen.

Wat was het? Een wolf? Een griezelige kat, misschien? Er verschenen nu duidelijk klauwen van stoom, en een wazig oog boven

een complete bek. Ik maakte oogcontact met de jongen en hij keek me paniekerig aan. Hij sloeg zijn jas naar één kant open alsof hij een dier naar zich toe probeerde te lokken om het mee te smokkelen.

En toen gebeurde dat ook. Maar waar ik 'dier' zei, bedoelde ik 'vormeloze stoomgedaante met grote tanden en klauwen', en met 'smokkelde' bedoelde ik 'werd in een lichtflits opgezogen in zijn jas' en... was dat gouddraad?

Ik zou zweren dat zijn jas het ene moment nog doodnormaal en onopvallend was, en er drie tellen later uitzag alsof er een compleet wandkleed in was genaaid. Het wezen van stoom was weg en ik ving een glimp op van de afbeelding aan de binnenkant van zijn jas: een perfect geborduurde kopie van het wezen in dik gouddraad.

En het bewoog. Dit was magie, dat kon niet anders. Geen groen oplichtende magie, zoals die van de muzen, en toch kon ik haast voelen dat de werkelijkheid uit elkaar werd getrokken en de gaten werden opgevuld door iets buitengewoons. De jongen sloeg zijn jas dicht en het wezen van gouddraad stak zijn klauwen uit alsof hij eruit wilde. Toen keek de jongen me recht aan en ik stond daar met open mond, als een kleuter die naar een goochelaar kijkt. Gelukkig kwam ik één tel later tot mezelf. 'Hé!' riep ik naar hem. Met mijn ellebogen baande ik me een weg naar de andere kant van de kraam, terwijl ik mijn blik strak op de jongen gericht hield. Ik was bang dat deze hele wonderbaarlijke situatie samen met de stoom zou vervliegen als ik het oogcontact zou verliezen. Het laatste wat ik wilde, was ontdekken dat ik een fantasiebeeld najoeg. Dat ik me de magie had ingebeeld, en dat er in werkelijkheid niets te zien was geweest.

De jongen glimlachte op een lome, irritante manier naar me, tikte tegen een denkbeeldige hoed en ging op in de menigte.

‘Hé!’ riep ik opnieuw, harder nu. Ik rende achter hem aan en negeerde het opborrelende schuldgevoel toen ik oma mijn naam hoorde roepen. In gedachten beloofde ik haar dat ik de jongen snel zou vinden, zodat zij zich niet te veel zorgen hoefde te maken. Ik botste tegen marktbezoekers aan terwijl ik me door de ruimte tussen hun ellebogen wurmde. Sommigen riepen me kwaad na, anderen keken me vuil aan. ‘Sorry,’ mompelde ik gauw, ‘ik ben mijn moeder kwijt.’ Meer was er niet voor nodig om te zorgen dat ze een stapje opzij deden. Ik haat het om tegen onbekende mensen te liegen, omdat ze altijd zo aardig doen en alleen maar willen helpen... Maar ik moest die jongen terugvinden. Ergens bevond zich magie, en ik ging die niet zomaar laten verdwijnen in Borough Market alleen omdat die niet op muzenmagie leek.

In elk smal straatje met kraampjes waar ik doorheen liep, bij elke bloemenstal waar ik langs tuurde, zag ik alleen normale mensen die normale dingen deden. Ik verspilde ook belachelijk veel tijd met staren naar allerlei stoompluimen, voor het geval er opnieuw klauwen en tanden zouden verschijnen.

‘Enna?’ Uiteindelijk vond oma me terug. De bezorgdheid stond op haar gezicht te lezen. ‘Is alles oké? Waarom ging je ervandoor?’

‘Ja, niks aan de hand,’ zei ik hijgend, ‘maar oma, ik zag magie, recht voor onze neus! Had je het niet door?’

Oma’s lippen vormden een dunne streep. Toch zag ik haar blik over de markt schieten, speurend naar iets abnormaals. ‘Was het weer een verdwaalde vonk?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd terwijl ik nog steeds op adem probeerde te komen. Ik moest een paar keer slikken voordat ik de juiste woorden had gevonden. En nog voelde het een beetje bizar om het hardop te zeggen.

‘Het... Ik denk dat het een draak was. Eerst zag ik hem in de stoom, en toen dook hij in de jas van een jongen en veranderde hij in gouden borduursel. Maar zelfs als geborduurd draak bewoog hij nog steeds. Heb jij ooit zulke magie gezien?’

Ik zag de verbazing over oma’s gezicht trekken en net zo snel weer verdwijnen. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien, nee. Enna, weet je het zeker?’

‘Bijna zeker,’ antwoordde ik. Haar ernstige gezichtsuitdrukking bracht me ergens aan het twijfelen. Had het een speling van het licht kunnen zijn, of misschien had de jongen al die tijd al iets op zijn jas gehad? Ik schudde de gedachten van me af, want mijn enthousiasme nam het weer over. Als ik één ding had geleerd in de afgelopen zomervakantie, was het wel dat ik een neus heb voor magie. En ik wenste al maandenlang dat ik die weer eens kon gebruiken.

‘Oké,’ zei oma. ‘Als jij zegt dat je een draak hebt gezien, dan geloof ik je. Ik vraag het alleen omdat... Nou ja, voor zover ik weet bestaat drakenmagie niet meer.’

‘Drákenmagie, zeg je? Waarom heb je me daar nooit eerder over verteld?’

‘Omdat die al zo lang geleden is verdwenen dat het praktisch een legende is geworden.’

‘Wat is ermee gebeurd?’

‘Dat weet niemand, en ik was er niet bij,’ antwoordde ze. De rimpels in haar voorhoofd werden dieper. ‘Het idee dat die magie ineens is teruggekeerd is verwarrend. Interessant, maar verwarrend.’

Ik voelde een combinatie van opluchting dat oma me geloofde en fascinatie dat er weer een oude vorm van magie was opgedoken. Misschien was er toch nog hoop voor de muzenmagie! Hoewel ik diep in mijn hart wist dat ik de juiste keus had gemaakt door afgelopen

zomer de muzenmagie te bevrijden om Londen te redden, verlangde ik toch nog naar iets van die krachten. Met de muzenmagie kon ik dingen laten zweven en mezelf zelfs van de ene plek naar de andere verplaatsen door middel van magisch vouwen. Al zou ik niet alle magie terugkrijgen, het zou fijn zijn te weten dat niet alles helemaal verdwenen was uit onze wereld. ‘Mag ik dit aan Fabel vertellen? Ik weet zeker dat het Inktgenootschap dit wil onderzoeken. Of misschien hebben ze al informatie over andere magiesoorten,’ zei ik hoopvol.

‘Dat is goed,’ antwoordde oma. ‘Maar verwacht er niet te veel van. Ik denk niet dat het Inktgenootschap informatie heeft over drakenmagie. We hebben ons altijd gericht op muzenmagie.’

‘Oké, maar het Inktgenootschap lijkt me een goed beginpunt,’ zei ik. Ik pakte oma’s elleboog beet en sleurde haar zowat mee naar buiten. Het voelde alsof ik een berg ploppende popcorn in mijn buik had, want één ding wist ik zeker: ik stond aan de start van iets nieuws. Ik had opnieuw magie ontdekt in Londen. Ook al hadden er geen groene vonken in het rond gevlogen, ik sloot niet uit dat ik die ooit weer zou terugzien.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Attie and the Claw and Spark Alliance*

© 2023 Kristen Perrin

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

De twee citaten op pagina 135 zijn afkomstig uit:

Shakespeare, William (1993). *Koning Lear. Toneelspel in vijf bedrijven*
(Vertaald door: Hugo Claus). Den Haag/Amsterdam: Het Nationale
Toneel/International Theatre & Film Books

Tolkien, J.R.R. (1960). *De hobbit* (Vertaald door Max Schuchart). Utrecht:
Prisma Boeken (*The Hobbit*, 1955, Londen, George Allen & Unwin Ltd.)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5884 1 (e-book 978 90 261 5885 8)

NUR 283, 284